

Ομιλία Α:

«ΒΡΕΣ ΤΗΝ ΗΡΕΜΙΑ ΣΟΥ ΜΕΣΑ ΣΤΟΝ ΘΟΡΥΒΟ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ»

Καλησπέρα σας, αδελφοί μου. Με πολλή κατάνυξη τελέσαμε πριν λίγο την Α' στάση των Χαιρετισμών της Παναγίας μας, και μέσα σ' αυτό το ευλογημένο κλίμα θα προχωρήσουμε τώρα σε μια σύντομη ομιλία. Η σημερινή ομιλία είναι επηρεασμένη από το βιβλίο: **“Ο Δρόμος τῶν Ἀσκητῶν”**, του Τίτο Κολλιάντερ. Για να μπορέσουμε να το προσεγγίσουμε με ηρεμία και ουσιαστικότητα, χωρίσαμε το βιβλίο σε δύο ομιλίες, ώστε να το περπατήσουμε βήμα-βήμα, όπως αρμόζει στο πνεύμα του.

Όταν ακούμε τη λέξη **«ασκητής»**, ο νους μας συχνά πηγαίνει μόνο στην έρημο ή στα μοναστήρια. Όμως, ασκητές είμαστε όλοι εμείς που αισθανόμαστε κάποτε ερημωμένοι μέσα στον κόσμο και αγωνιζόμαστε να κρατηθούμε από το σωτήριο χέρι του Χριστού μας. Αυτό το χέρι είναι η πιο ζωντανή απόδειξη της αγάπης του Θεού Πατέρα, ο Οποίος ως φιλόστοργος Πατέρας δεν παύει ποτέ να μεριμνά για εμάς, ακόμα και όταν εμείς Τον λησμονούμε μέσα στο τρέξιμο της ημέρας. Η αγάπη Του είναι η μόνη δύναμη που μπορεί να μεταμορφώσει την «ερημιά» της μοναξιάς μας ή των προβλημάτων μας σε παράδεισο.

Απευθυνόμαστε λοιπόν σε όλους εμάς που είμαστε πνευματικά πεινασμένοι, και θα θέλαμε να γίνουμε οι **«ασκητές της πόλης»**: έγγαμοι, οικογενειάρχες, παππούδες, γιαγιάδες, άνθρωποι μοναχικοί.

Είμαστε αυτοί οι «**άνθρωποι μονάχοι σαν τὸ ξεχασμένο στάχυ, ὅπως τοῦ πελάγου οἱ βράχοι**», ὅπως λέει και το τραγούδι του Γιάννη Καλαμίτση. Αυτούς τους ανθρώπους τους βρίσκεις δίπλα σου, στο διπλανό διαμέρισμα, στη δουλειά, στην ενορία. Αυτοί οι άνθρωποι μπορεί να είμαστε και εμείς.

Ο σκοπός μας λοιπόν συνοψίζεται στο κάλεσμα της Σοφίας Σειράχ: **«Τέκνον, εἰ προσέρχη δουλεύειν Κυρίῳ τῷ Θεῷ, ἐτοίμασον τὴν ψυχὴν σου εἰς πειρασμόν»** (Σοφ. Σειρ. 2, 1). Αν δεν θέλουμε να κλονιστούμε ἢ να συντριβούμε από τις δοκιμασίες, οφείλουμε να προετοιμαστούμε. Πρέπει να ποτίσουμε τον εαυτό μας με τα νάματα της Ορθόδοξης θεολογίας, ὡστε οι θλίψεις να μην μας καταβάλλουν, αλλά να τις θεωρούμε ως κάτι αναμενόμενο ἢ και ως πνευματικό κέρδος. Ακριβώς ὅπως οι σύγχρονοι Ἅγιοι Πατέρες αντιμετώπιζαν τον πόνο των ασθενειῶν ἢ ο δίκαιος Ιώβ τις δοκιμασίες του: ὄχι με παράπονο, αλλά με καρτερία.

Μέσα λοιπόν από αυτό το βιβλίο αυτό, πήρα τα κυριότερα αποσπάσματα και προσπάθησα να τα ετοιμάσω ως ένα κείμενο που θα αναλύσουμε για να δούμε πόσο διδακτικά και επίκαιρα είναι για εμάς σήμερα. Γιατί χρειάζεται κόπος και «πνευματικός ιδρώτας» από τη μελέτη και την προσευχή για να κατακτήσουμε την Πίστη. Ο ίδιος ο Χριστός, απαντώντας στον διάβολο, μας θυμίζει: **«Οὐκ ἐπ' ἄρτῳ μόνῳ ζήσεται ἄνθρωπος, ἀλλ' ἐπὶ παντὶ ῥήματι ἐκπορευομένῳ διὰ στόματος Θεοῦ»** (Ματθ. 4, 4). Με απλά λόγια, ὅσο κι αν φροντίζουμε το σώμα

μας, η ψυχή μας θα παραμένει «πεινασμένη» αν δεν την τρέφουμε πνευματικά.

Η εμπιστοσύνη μας στον Θεό δεν πρέπει να είναι μια παθητική κατάσταση, αλλά μια δυναμική παράδοση στα χέρια Του. **«Δὲν κατακτᾶ κανείς τὴν πίστη μόνο μὲ εὐσεβεῖς στοχασμούς, ἀλλὰ μὲ ἀγωνιστικὴ προσπάθεια»**, μας λέει ο συγγραφέας. Η πίστη δεν είναι μια θεωρία στο μυαλό, αλλά καρπός αγώνα. Ο Κύριος είναι σαφής: **«Οὐ πᾶς ὁ λέγων μοι· Κύριε, Κύριε, εἰσελεύσεται εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, ἀλλ' ὁ ποιῶν τὸ θέλημα τοῦ Πατρὸς μου»** (Ματθ. 7, 21). Δηλαδή, δεν αρκούν τα μεγάλα λόγια ή μια τυπική θρησκευτικότητα. Σημασία έχει η πράξη, η εφαρμογή του θελήματος του Θεού στην καθημερινότητά μας—όταν, για παράδειγμα, ενώ θέλουμε να τιμωρηθεί αυτός που μας πλήγωσε, επιλέγουμε να τον συγχωρήσουμε.

Ο Απόστολος Παύλος μας προτρέπει: **«Τὸν καλὸν ἀγῶνα τῆς πίστεως ἀγωνίζου»** (Α΄ Τιμ. 6, 12). Και ο Άγιος Μάξιμος ο Ομολογητής υπογραμμίζει ότι η πίστη χωρίς έργα είναι ένας **«λόγος ἀψυχος»**. Ο Θεός δεν προσεγγίζεται μόνο με σκέψεις, αλλά με καθημερινή προσπάθεια, άρνηση του εγωισμού και υπακοή στο θείο θέλημα. Πρέπει να ανοίξουμε το παράθυρο της ψυχής μας για να μπει ο δροσερός αέρας, να βγούμε έξω από το **«εγώ»** μας για να μας λούσει το άκτιστο φως του Θεού.

Όταν παραμένουμε χωμένοι στα γήινα, υπόδουλοι του χρήματος ή των δικών μας «θέλω», καταλήγουμε να λερώνουμε την καθαρότητα του βαπτίσματός μας. Γι' αυτό πρέπει να σηκωθούμε επάνω, χωρίς αργοπορία. Να σταματήσουμε να αναβάλλουμε την απόφασή μας «για μετά» ή «για όταν θα είμαστε έτοιμοι» ή κάποιοι ακόμα λένε «όταν γεράσω, έχω χρόνο ακόμα». Κανείς δεν ξέρει την ώρα του. Ας πούμε με πίστη: «**Κύριε, βοήθησέ με να αρχίσω τώρα**».

Αν αποφασίσουμε να πάμε κοντά Του, ας μην κάνουμε πίσω, ας μην πάθουμε ό,τι η γυναίκα του Λωτ που κοίταξε πίσω και έγινε στήλη άλατος. Προχωράμε με τον Χριστό και την Παναγία μας, ξέροντας πως ο Θεός Πατέρας δεν θα μας αφήσει ποτέ μόνους. Στον πνευματικό μας αγώνα, αδελφοί μου, το πρώτο και πιο καθοριστικό βήμα είναι η απόφαση. Μια απόφαση καθαρή, χωρίς πισωγυρίσματα και δισταγμούς. Όταν ο άνθρωπος πει μέσα του **“Κύριε, θέλω να ξεκινήσω μαζί σου”**, τότε ανοίγει ένας δρόμος που τον κρατά η χάρη του Θεού. Δεν ζητά ο Θεός τελειότητα· ζητά αυτή τη σταθερή, ταπεινή διάθεση να μην επιστρέψουμε πίσω, αλλά να συνεχίσουμε, έστω και με μικρά βήματα, προς το φως.

Ας μην εμπιστευόμαστε ποτέ τον εαυτό μας και την κρίση μας. Ο αληθινά ταπεινός παραδίνεται στο έλεος του Θεού, που γνωρίζει ακόμα και τον αριθμό των τριχών της κεφαλής μας.

Ο Αββάς Δωρόθεος γράφει: «Τίποτε δὲν εἶναι πιὸ ἐπικίνδυνο ἀπὸ τὸ νὰ ἐμπιστεύεται κανεὶς τὸν ἑαυτό του». Οἱ δυνάμεις μας εἶναι ἀνθρώπινες καὶ ἀνεπαρκεῖς. Ἀν στηριζόμαστε μόνο σε αὐτές—ὅπως λένε οἱ θεωρίες τῆς «Νέας Εποχῆς» ἢ ἄλλες θρησκείες—θα πέσουμε. **Μονάχα ὁ Θεὸς δίνει τὴ νίκη, γιατί ἡ ἀγάπη Του συμπληρώνει κάθε ἔλλειψή μας.**

Κάποτε, λέει τὸ Γεροντικό, ἓνας ἀδελφὸς ἀγωνιζόταν χρόνια στὴν ἔρημο, ἀλλὰ εἶχε μέσα του ἓναν λογισμό υπερηφάνειας: πίστευε πως ὅ,τι ἔκανε τὸ ἔκανε μόνος του, με τὴ δική του δύναμη. Ἐλεγε μέσα του: «Εγὼ νηστεύω, ἐγὼ ἀγρυπνῶ, ἐγὼ προσεύχομαι». Ὁ Θεός, γιὰ νὰ τὸν παιδαγωγῆσει, ἀφήσε γιὰ λίγο τὴ χάρη Του, καὶ τότε ὁ ἀδελφὸς ἔπεσε σε μεγάλο πειρασμό καὶ ἔχασε ὅλη τὴν εἰρήνη του. Τότε πήγε σε ἓναν γέροντα καὶ του εἶπε: «Πάτερ, χάθηκα». Καὶ ὁ γέροντας του ἀπάντησε: «Δεν χάθηκες τώρα· τότε χάθηκες, ὅταν εἶπες “εγὼ”. Γιατί ὁ **Παράδεισος δὲν χωράει τὸ ἐγὼ**, μόνο τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ».

Πρέπει νὰ πιστέψουμε ὅτι τίποτε καλὸ δὲν προέρχεται ἀπὸ ἐμᾶς. Ἀκόμα καὶ μιὰ καλὴ σκέψη, ἀς τὴ θεωροῦμε δῶρο τοῦ Θεοῦ. Ὁ Γέροντας Εφραίμ τῆς Ἀριζόνας ἔλεγε: «**Ταπεινώσου, παιδί μου... Ρίξε τὸν ἑαυτὸν σου ὑπὸ κάτω ὄλων καὶ πές: Ἐγὼ εἶμαι ὁ τελευταῖος τοῦ κόσμου καὶ ἐγὼ φταίω γι’ ὅλα**», μόνο τότε θα καταλάβουμε τὴν ἀληθινὴ ἔννοια τῆς αἰώνιας ζωῆς.

Τι είναι η αιώνια ζωή; Δεν είναι κάτι άγνωστο. Σημαίνει ζωή ελευθερίας, φωτός και αγάπης χωρίς όρια. Και η ζωή αυτή ξεκινά από εδώ, από αυτή τη γη. Πρέπει να την αναζητούμε μέσα μας, στα βάθη της καρδιάς μας. Ας ξεφορτωθούμε τον εγωκεντρισμό μας για να σεβαστούμε την κτίση. Ο άνθρωπος είναι πλασμένος «κατ' εικόνα Θεοῦ» (Γεν. 1, 27) για να διαχειρίζεται τον κόσμο με αγάπη. Ο Κύριος μας θυμίζει: «**Μακάριοι οὖν οἱ πραεῖς, ὅτι αὐτοὶ κληρονομήσουσι τὴν γῆν**» (Ματθ. 5, 5). Και ο Άγιος Ισαάκ ο Σύρος λέει ότι η «**ελεήμων καρδιά**» καίγεται από αγάπη για όλη την κτίση. **Αιώνια ζωή σημαίνει, απλά, «εν Χριστῷ ζωή».**

Πώς ξεκινάμε αυτό τον αγώνα; Κρατώντας κλειστά τα χείλη μας για ό,τι αφορά τα μυστικά της ψυχής μας. Αν τα φανερώνουμε δεξιά και αριστερά, η «θερμότητα» της ψυχής μας χάνεται και γεννιέται η υπερηφάνεια. Μόνο ο πνευματικός μας πρέπει να ξέρει, γιατί αυτός βάζει τα «ξύλα» για να καίει σωστά η φλόγα της αναζήτησής μας. Δεν χρειάζεται να φλυαρούμε για τις αποφάσεις μας ή τις εμπειρίες μας. Η πνευματική ζωή είναι μια μυστική υπόθεση ανάμεσα σε εμάς και τον Θεό. Ο Μέγας Βασίλειος λέει πως **το έργο του πνευματικού είναι η επιμέλεια ψυχών που αγοράστηκαν με το αίμα του Χριστού.** Ας αποφεύγουμε να μιλάμε για τον εαυτό μας, γιατί έτσι τρέφουμε τη φιλαυτία μας. Ο Κύριος προτρέπει: «**Όταν ποιῆς ἐλεημοσύνην, μὴ γνῶτω ἡ ἀριστερὰ σου τί ποιεῖ ἡ δεξιὰ σου**» (Ματθ. 6, 3). Η σιωπή

βοηθά να συνομιλούμε με τον Θεό, που ακούει χωρίς να χρειάζονται λέξεις.

Καθετί που συναντάμε, μικρό ή μεγάλο, επιτυχίες, αναποδιές, πτώσεις το επιτρέπει ο Θεός για να μας βοηθήσει. Όπως είπαμε πριν τίποτα δεν είναι τυχαίο. «**Καὶ αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς ὑμῶν πᾶσαι ἠριθμημέναι εἰσὶν**» (Ματθ. 10, 30). Ο Άγιος Παΐσιος έλεγε ότι οι θλίψεις μας ξυπνούν πνευματικά. Ας είμαστε σαν μικρά παιδιά που κάνουν ασταθή βήματα. Αν δεν νικήσουμε τον εγωισμό μας, καμία σοφία δεν έχει αξία. Πρέπει να γίνουμε «φτωχοί» από το εγώ μας, για να δεχθούμε τη θεία χάρη.

Ο Άγιος Ιωάννης της Κλίμακος λέει ότι η σωτηρία ξεκινά όταν η ψυχή υποτάσσεται στο θέλημα του Θεού. Πρέπει να «**ἀποθάνουμε ἰδίως τοῖς ἰδίοις φρονήμασι**» (Ρωμ. 8, 13). Αυτό δεν είναι μια θεωρητική μάχη, αλλά ένας καθημερινός αγώνας: να ελέγξουμε την καρδιά μας όταν επιθυμεί το λάθος.

Σκεφτείτε το δοχείο: μπορείς να το γεμίσεις καθαρό νερό αν δεν αδειάσεις το ακάθαρτο; Ας καθαρίσουμε τις καρδιές μας από τα «παλιοπράγματα». Ο Απόστολος Παύλος μας προτρέπει να καθαρίσουμε τον εαυτό μας από κάθε μολυσμό, και ο Χριστός μας λέει: «**Καθάρισον πρῶτον τὸ ἐντὸς τοῦ ποτηρίου**» (Ματθ. 23, 26). **Ἡ εσωτερικὴ καθαρὴτητα εἶναι προϋπόθεση για τη Χάρη.** Προσδοκία μας είναι να ζήσουμε «πρῶτον τὴν βασιλείαν καὶ τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ»

(Ματθ. 6, 33). Για να περιορίσουμε τα μεγάλα ελαττώματα, πρέπει να ξεκινήσουμε από τα μικρά. **Η ρίζα κάθε κακού είναι η φιλαυτία μας.** Τι ωφελεί να κάνουμε ασκήσεις αν βαριόμαστε μια μικροεξυπηρέτηση στον αδελφό μας; Ή αν αφήνουμε τη γλώσσα μας αχαλίνωτη;

Ας αγαπήσουμε τον κόπο και τη δυσκολία. Μην παραθεωρούμε τις εντολές. **«Εἴ τις θέλει ὀπίσω μου ἔλθειν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν»** (Ματθ. 16, 24). Ὄταν ἀπαρνούμαστε τον εαυτό μας, συναντάμε τον Θεό και τον πλησίον. Ας αποφύγουμε την απασχόληση με πολλά. Η πολυπραγμοσύνη μας είναι δηλητήριο που εμποδίζει την προσευχή. Ο Κύριος διδάσκει: **«Οὐκ ἐν τῷ πολλῷ βίῳ ὁ πλοῦτος, ἀλλὰ ἐν τῇ σωφροσύνῃ»** (Λουκ. 12, 15). Ο Ἅγιος Ιωάννης της Κλίμακος τονίζει ότι η καρδιά που μοιράζεται σε πολλές επιθυμίες δεν μπορεί να αναπαυθεί στον Θεό. Η προσοχή μας πρέπει να είναι στο **«ἐνὸς δέ ἐστιν χρεία»** (Λουκ. 10, 42).

Ο χριστιανός οφείλει να περιπατεῖ ὅπως ο Χριστός. Εκείνος δεν ζήτησε το δικό Του θέλημα. Γεννήθηκε στο άχυρο, νήστεψε, αγρύπνησε, χλευάστηκε, σταυρώθηκε. Εμείς; **Πόσες φορές αγρυπνήσαμε για τις αμαρτίες μας;** «Ἐσταύρωσαμεν τὴν σάρκα» μας; (Γαλ. 5, 24). Ας μάθουμε να σιωπούμε. Προτάσεις που ξεκινούν με το «εγώ» γεννούν υπερηφάνεια. Η ταπεινή σιωπή επιτρέπει στη Χάρη να ενεργήσει. Ας προσπαθήσουμε να μένουμε όσο το δυνατόν αφανείς.

Πώς μπορεί κάποιος μέσα στη δουλειά του να είναι ταπεινός; Χωρίς να χάνει την ψυχραιμία του και να δέχεται το άδικο; Όσο πιο ταπεινή είναι η θέση που έχουμε αδελφοί μου, τόσο πιο ελεύθεροι είμαστε, Μη βιάζεστε να επιδείξετε τις γνώσεις και τις ικανότητες σας. Μην αντιλέγετε με πείσμα και μην ανακατεύετε σε φιλονικίες και μαλώματα. **Αναγνωρίζεται το δίκαιο των άλλων.** Με τον τρόπο αυτό μαθαίνουμε τη δύσκολη τέχνη της υποταγής και της ανοχής και μαζί μ' αυτή και την ταπεινοφροσύνης. Ας δεχθούμε τις παρατηρήσεις που μας κάνουν χωρίς μουρμούρα και να αισθανόμαστε ευγνωμοσύνη όταν περνούμε απαρατήρητοι. Αλλά να είμαστε προσεκτικοί να μην δημιουργούμε εμείς ταπεινωτικές καταστάσεις.

Ας χαιρόμαστε με την χαρά και την επιτυχία του άλλου και να μην χανόμαστε στα γιατί, ή να ψάχνουμε να δικαιολογούμε την δική μας αποτυχία. Είναι άσχημο πράγμα η ζήλια!!!

Ο πραγματικός ταπεινός διαφεύγει της προσοχής του περιβάλλοντος του και «ὁ κόσμος οὐ γινώσκει ὑμᾶς» (Αΐωαν.γ'1). Δεν πρέπει να φοβόμαστε να «εξαφανιστούμε» - να παραμένουμε απαρατήρητοι - όπως και οι άγιοι πατέρες από την σημερινή κοινωνία. Τι θέλουμε να κερδίσουμε; Τον κόσμο ή την ψυχή μας; (Ματθ.η'35-38).

Πρέπει αδελφοί μου να αποφεύγουμε καθετί που μας αναστατώνει, κάθε τι που προκαλεί ένταση ή δημιουργεί πάθη ή μας ξυπνά ανησυχίες.

Πρέπει να κρατιόμαστε όσο μπορούμε μακριά από κάθε βιασύνη και να μην τριγυρνάμε μέσα στους θορύβους και τα μάταια πράγματα αυτού του κόσμου. «μή μεριμνᾷς καὶ τυρβάζῃ περὶ πολλά, ἐνὸς δέ ἐστιν χρεία» (Λουκ.ι'41).

Οφείλουμε να σεβαστούμε τον εαυτό μας για να μπορέσουμε να σεβαστούμε και να αγαπήσουμε τους άλλους και προτίστως τον Θεό Πατέρα μας. Απαρνούμαι τον εαυτό μου, δεν σημαίνει παραμελώ, αλλά προσπαθώ να επαναφέρω τον φθειρόμενο εαυτό μου στο «κατ'εικόνα» Θεού εαυτό που μας έπλασε ο Κύριος μας και Θεός μας. Να αρνηθούμε ότι εξυπηρετεί τις απολαύσεις και τις ηδονές, την τεμπελιά, την κοσμική διασκέδαση και ότι άλλο κολακεύει τα μάτια μας, τα αυτιά μας και όλες τις αισθήσεις μας.

Αδελφοί μου, ο δρόμος του Θεού δεν είναι μοναξιά, αλλά ασφάλεια. Στο τέλος του αγώνα μας περιμένει η πιο γλυκιά αγκαλιά του Θεού Πατέρα. Ας γίνει η ζωή μας μια διαρκής πορεία προς Αυτόν, γιατί μόνο «εν Αυτώ» θα βρούμε την αληθινή ειρήνη και σωτηρία.

Αμήν.

Απομαγνητοφωνημένη Ομιλία «**ΒΡΕΣ ΤΗΝ ΗΡΕΜΙΑ ΣΟΥ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΘΟΡΥΒΟ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ**», ΜερΟΣ Α', ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ (27.02.2026, 7μ.μ) ΜΕΤΑ ΤΗΝ Α' ΣΤΑΣΗ ΤΩΝ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΩΝ (6μ.μ), 20 ΛΕΠΤΗ ΟΜΙΛΙΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΡΩΤ. ΓΕΩΡΓΙΟ ΚΟΡΤΑ